

Sygn. akt VI ACa 766/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Sędzia SA – Jacek Sadowski

Sędzia SO (del.) – Jolanta Pyżlak (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt XVII AmE 164/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od F. K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 766/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lipca 2011 r., nr (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - F. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PRODUKCJA (...) z siedzibą w G., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w terminie sprawozdania o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych za III kwartał 2010 r. Za wyżej opisane działanie Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

Od powyższej decyzji powód - F. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PRODUKCJA (...) z siedzibą w G., wniósł odwołanie do Sądu, zarzucając zaskarżonej decyzji wymierzenie nadmiernej wysokości kary za drobne uchybienie, nie powodujące żadnej straty dla Skarbu Państwa, spowodowane brakiem doświadczenia i mylącą wykładnią pojęć - wytwórca i producent użytych w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. W uzasadnieniu odwołania, powód potwierdził niezłożenie w terminie sprawozdania za trzeci kwartał 2010 r., wskazując na wadliwe rozumienie terminów producent i wytwórca oraz niejednoznaczną treścią przepisów ustawy

z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Powód podniósł również, że przeprowadził jedną produkcję estrów, których sprzedaż nie pokrywał kosztów zakupu surowców.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014r. w sprawie XVII AmE 164/11 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i konsumentów oddalił odwołanie. Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Decyzją z dnia 26 lutego 2010 r. Nr (...), Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy - F. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PRODUKCJA (...) z siedzibą w G., koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych na okres od dnia 5 marca 2010 r. do 31 grudnia 2025 r. W pkt 1 koncesji określony został przedmiot i zakres działalności, którą jest „wykonywana przez Koncesjonariusza zawodowo, we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły, zarobkowa działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu estru stanowiącego samoistne paliwo (...)”. Zgodnie z pkt 2.4.4. koncesji koncesjonariusz był obowiązany przekazywać Prezesowi URE sprawozdania, o których mowa w ustawie o biopaliwach. Z powyższego wynika, że powód posiadał status producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w związku z czym obowiązany był do składania sprawozdań, zawierających pełen zakres informacji, o których mowa w art. 30 ust 2 ustawy. Decyzją z dnia 22 listopada 2010 r. Nr (...), Prezes URE cofnął koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych z dnia 26 lutego 2010 r. Nr (...), udzieloną przedsiębiorcy. W dniu 11 stycznia 2011 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło sprawozdanie przedsiębiorcy za III kwartał 2010 r. Pismem z dnia 22 lutego 2011 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku niezłożeniem w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych za III kwartał 2010 roku oraz wezwał do złożenia wyjaśnień w tym zakresie. W piśmie z dnia 2 marca 2011 r. przedsiębiorca potwierdził, że przedmiotowe sprawozdanie kwartalne za III kwartał 2010 r. zostało złożone 5 stycznia 2011 r., razem ze sprawozdaniem za IV kwartał 2010 r. Przedsiębiorca wyjaśnił również, że w związku z cofnięciem mu koncesji oraz brakiem obrotów paliwem nie był świadomy, że ciąży na nim obowiązek składania zerowych sprawozdań (...) Pismem z dnia 14 maja 2011 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W dniu 16 maja 2011r. przedsiębiorca zapoznał się z zebrany materiałem dowodowym, oraz wyjaśnił, że nie posiadał dokumentów o których mowa w art. 30 ust 1 i 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ponieważ nie wytwarzał biokomponentów i biopaliw ani nie posiadał też surowców do ich produkcji i wytworzenia, na dowód czego załączył kserokopie książki przychodów i rozchodów za sporny okres. Decyzją z dnia 4 lipca 2011r. Prezes URE wymierzył powodowi F. K. karę pieniężną w wysokości 5000 zł.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że w niniejszej sprawie bezsporna jest okoliczność uchybienia przez powoda terminowi do złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199 ze zm.). Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu, producenci są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,

c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,

d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

e) biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

a) zakupu biokomponentów,

b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

d) pozostałych."

Stosownie zaś do treści art. 2 ust 1 pkt 20 cytowanej ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, producentem jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub też importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów. Z ustalonego powyżej stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym, tj. w III kwartale 2010r. powód posiadał koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 26 lutego 2010 r., w której określono że przedmiotem tej działalności jest „wykonywana przez Koncesjonariusza zawodowo, we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły, zarobkowa działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu estru stanowiącego samoistne paliwo (...) „Powyższa koncesja została cofnięta decyzją z dnia 22 listopada 2010r. W omawianym okresie przedsiębiorca posiadał zatem status producenta w rozumieniu art. 2 ust 1 pkt 20 cytowanej ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, co skutkowało tym, że na podstawie art. 30 ust 2 ustawy był zobowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego za okres III kwartału 2010 r., w terminie do dnia 15 listopada 2010 r. Powód obowiązkowi temu nie uczynił zadość, albowiem przedmiotowe sprawozdanie złożył dopiero w dniu 11 stycznia 2011 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego bez znaczenia dla powyższej oceny zaistniałego w sprawie stanu faktycznego pozostają twierdzenia powoda o braku doświadczenia oraz mylącej jego zdaniem treści użytych w ustawie pojęć wytwórca i producent. W ocenie Sądu, powód jako koncesjonowany przedsiębiorca winien znać przepisy dotyczące prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej i wiedzieć jakie obowiązki ciążyą na nim w związku z prowadzoną działalnością w tym przypadku w jakim terminie oraz w jaki sposób winno zostać złożone przedmiotowe sprawozdanie. Podnoszona przez powoda okoliczność, iż zaprzestał prowadzenia przedmiotowej działalności nie zwalnia go z obowiązku złożenia sprawozdania za właściwy okres sprawozdawczy, dopóki obowiązywała decyzja Prezesa o przyznaniu mu koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych. Słusznie bowiem podnosi pozwany, że w sytuacji, w której organ nie uzyskuje w terminie od przedsiębiorcy objętego obowiązkiem sprawozdawczym informacji wskazujących na fakt nieprowadzenia działalności gospodarczej w danym kwartale nie może przyjąć na zasadzie domniemania, iż brak aktywności sprawozdawczej po stronie powoda należy na zasadzie domniemania zakwalifikować jako niewykonywanie jakiegokolwiek działalności objętej koncesją. W zaistniałej sytuacji, kiedy przedsiębiorca nie wykonuje w okresie sprawozdawczym działalności polegającej na wytwarzaniu paliw ciekłych, powinien wywiązać się z obowiązku sprawozdawczego poprzez złożenie sprawozdania, w którym we właściwych polach zostanie wpisana wartość zerowa. Niezłożenie sprawozdania kwartalnego za III kwartał 2010 r., w terminie przewidzianym w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, spowodowało brak wiedzy organu w przedmiocie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powoda, a w konsekwencji miało negatywny wpływ na właściwą realizację ciężącego na Prezesie URE obowiązku wynikającego z art. 30 ust 4 ww. ustawy - sporządzenia zbiorczego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, karze pieniężnej podlega ten, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 lub 2, lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane. Stosowanie do treści ust. 2 art. 33 cytowanej ustawy, wysokość kary pieniężnej wynosi 5 000 zł. Wobec powyższego, Prezes URE w okolicznościach niniejszej sprawy zobowiązany był do nałożenia na powoda jako producenta, który nie złożył w terminie przedmiotowego sprawozdania, kary pieniężnej w kwocie 5 000 zł. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 pkt. 8 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Z uwagi na fakt, iż powołana ustawa nie przyznaje Prezesowi URE prawa do ustalenia wysokości kary pieniężnej ani możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku powoda o jej uchylenie. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia odwołania, oddalił je na podstawie art. 479⁵³ §1 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w zw. z art. 4 ust. 1 i art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że po spełnieniu przesłanki do zakwalifikowania go jako producenta w rozumieniu przedmiotowej ustawy o biokomponentach i biopaliwach, co też w konsekwencji rodzić miało po jego stronie obowiązek składania kwartalnych sprawozdań, podczas gdy powód nie wykonywał działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej tj. jego działalność w zakresie produkcji biopaliw nie miała charakteru trwałego i ciągłego; jednorazowa, próbna produkcja estru nie może bowiem uzasadniać nadania powodowi statusu przedsiębiorcy w tym zakresie;

2. art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez jego zastosowanie i uznanie, że pozwany słusznie nałożył na powoda karę za niezłożenie sprawozdania kwartalnego w terminie, podczas gdy kara ta została nałożona tylko i wyłącznie dlatego, iż pozwany błędnie zakwalifikował powoda jako przedsiębiorcę, który może być traktowany jako producent w świetle ustawy o biokomponentach i biopaliwach, skoro posiada koncesję na wytwarzanie estru stanowiącego samoistne paliwo,

3. art. 30 ust. 2 w zw. z art. 30 ust. 4 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez przyjęcie, iż brak tzw. sprawozdań zerowych miałby mieć jakikolwiek wpływ na wypełnienie przez Prezesa URE spoczywającego na nim obowiązku określonego w art. 30 ust. 4 wspomnianej ustawy;

II. naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i poczynienie błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, polegających na niewłaściwej ocenie zebranych w sprawie dowodów, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie, a to poprzez przyjęcie, że:

- jednorazowa, próbna produkcja estru (ponad 8 tysięcy litrów) stanowiła rzeczywisty dowód rozpoczęcia działalności gospodarczej przez powoda w tym zakresie,

- stwierdzenie, iż realnie w spornym okresie powód nie wykonywał działalności określonej w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach jest niewystarczające dla przyjęcia, iż nie miał on statusu producenta w niniejszej sprawie,

2. art. 9 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, iż pozwany jako organ administracyjny był zobowiązany do należytego i pełnego informowania powoda o ciążyących na nim obowiązkach, w tym przede wszystkim do poinformowania powoda, iż zdaniem pozwanego winien on zostać zakwalifikowany z samego faktu posiadania koncesji jako producent, co wiązać się ma z koniecznością składania odpowiednich sprawozdań kwartalnych, a także

poprzez niepoinformowanie powoda, iż pomimo złożenia wniosku o cofnięcie koncesji w dniu 20 września 2010r., w dalszym ciągu będzie on zobowiązany do składania przedmiotowych sprawozdań (nawet sprawozdań zerowych) do czasu definitywnej utraty statusu producenta.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o orzeczenie co do istoty spawy poprzez uchylenie decyzji z dnia 6 września 2011 r. nr (...), oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne dokonane przez Sąd Okręgowy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. należy wskazać, iż podniesienie takiego zarzutu wymaga wykazania jakie dowody zostały ocenione przez Sąd wbrew zasadom wskazanym w tym przepisie. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżących odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że sąd w ocenie poszczególnych dowodów uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Apelacja nie precyzuje jakie dowody zostały ocenione wbrew treści ww. przepisu. Sąd pierwszej instancji nie kwestionował twierdzeń powoda, iż w spornym okresie nie wytwarzał biopaliw ciekłych, ale uznał, iż nadal miał on status producenta zobowiązujący go do składania sprawozdań. Jest to w istocie kwestia oceny prawnej.

Zgodnie z art. 2 pkt 20 ustawy z 25 sierpnia 2006r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (obecnie tj. Dz. U. 2014 poz. 1643, z tym że w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji), producentem jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie:

- a) wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub
- b) importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów, a następnie ich wykorzystania do wytwarzania przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych.

W świetle art. 4 ust 1. ustawy z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2013 poz. 672) przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorca podejmuje działalność gospodarczą w dniu wpisu lub po wpisie do właściwej ewidencji, a wpis taki stwarza domniemanie, iż przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą. Powód posiada cały czas wpis do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Gminy i Miasta G. pod numerem (...), działalność ta prowadzona jest pod nazwą Produkcja (...). Ww. przepisu nie stosuje się jednak w przypadku gdy ustawy uzależniają podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej od obowiązku uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji albo zezwolenia, o którym mowa w art. 75. Zgodnie z art. 46 ww. ustawy wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji i obrotu paliwami i energią wymaga uzyskania koncesji. W niniejszej sprawie powód uzyskał koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych (estru stanowiącego samoistne paliwo) decyzją Prezesa Regulacji Energetyki z 26 lutego 2010r. na okres od 5 marca 2010r. do 31 grudnia 2025 roku. Zgodnie z pkt 2.4.3. tej decyzji koncesjonariusz zobowiązany jest zawiadomić Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o niepodjęciu działalności objętej koncesją, jeżeli nie podejmie jej

w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji: za datę podjęcia działalności uważa się datę faktycznego rozpoczęcia zarobkowego wytwarzania paliw ciekłych. Z pkt 2.4.4. decyzji wynika, iż koncesjonariusz został zobowiązany do przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdań, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006r. o biokomponentach i biopaliwach. W niniejszej sprawie powód podjął działalność wytwórczą w tym zakresie, o czym świadczy złożone przez niego sprawozdanie za II kwartał 2010r. Zgodnie z pkt 2.4.2 koncesjonariusz jest obowiązany do pisemnego poinformowania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o zamiarze zaprzestania działalności koncesjonowanej nie później niż 3 miesiące przed przewidywaną datą zaprzestania działalności. Powód złożył taką informację w dniu 21 września 2010r., a zatem już w IV kwartale 2010r. i decyzją z 22 listopada 2010r. koncesja została cofnięta. Przed pismem z września 2010r. powód nie informował Prezesa o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej czy o zawieszeniu tej działalności. Formalnie zatem miał status przedsiębiorcy produkującego biopaliwa, ustalenia Sądu Okręgowego są w tym zakresie prawidłowe, natomiast okoliczność czy faktycznie wytwarzał w tym okresie biopaliwa jest kwestią w niniejszym postępowaniu wtórną. Udzielenie koncesji i rozpoczęcie produkcji biopaliw stwarza domniemanie, iż działalność ta jest wykonywana do czasu zawiadomienia o jej zaprzestaniu. W tym okresie producent musi zatem wykonywać nałożone na niego obowiązki wynikające z przepisów prawa i decyzji koncesyjnej. W zakresie prawa publicznego, w tym działalności koncesjonowanej, często istotny jest formalny status przedsiębiorcy, w tym przypadku - jako producenta biopaliw, a nie kwestia czy faktycznie w danym okresie to paliwo jest produkowane. Prezes URE musi mieć wyraźną informację, że dany producent zaprzestał prowadzenia działalności, a dopóki takiej informacji nie uzyska, nadal ma prawo egzekwować od niego obowiązki wynikające z ustawy. Powyższe wskazuje, iż w okresie jakiego dotyczy będąca przedmiotem niniejszego postępowania decyzja Prezesa Urzędu Energetyki, powód posiadał status koncesjonowanego przedsiębiorcy, który był zobowiązany do składania sprawozdań, o jakich mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia ww. przepisów są bezzasadne.

Zgodnie z art. 30 ust.2. w brzmieniu obowiązującym w 2010r. producenci byli obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,

c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,

d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

e) biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

a) zakupu biokomponentów,

b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

d) pozostałych.

Celem nałożenia na producentów tego obowiązku było umożliwienie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki złożenia zbiorczego raportu kwartalnego, dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, o którym mowa w ust. 4 ww. przepisu. Raport ten zawierał wykaz producentów, do których powód również się zaliczał, oraz ogólną informację o ilości wytworzonych i wprowadzonych do obrotu biopaliw. Dla potrzeb tego wykazu istotne było przekazanie przez powoda wskazanych w tym przepisie informacji, niezależnie od tego czy dane tam zawarte byłyby zerowe, czy też nie. Jak wskazuje się w orzecznictwie, fakt, że strona przez pewien czas z przyczyn natury ekonomicznej, organizacyjnej czy technicznej nie prowadziła działalności gospodarczej nie zwalniał jej z obowiązków złożenia sprawozdania w ustawowym terminie (tak SA w Warszawie w wyroku z 8 czerwca 2009r. VI ACa 1398/08).

Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ww. ustawy. Kara ta jest wymierzana na podstawie art. 33 ust. 9 pkt 3 ww. ustawy, a jej wysokość jest stała. Nie ma w tej sytuacji zastosowania instytucja uznania administracyjnego. Sąd nie ma też możliwości miarkowania kary. Również w przypadku złożenia sprawozdania po terminie przepisy ustawy nie przewidują możliwości uchylenia nałożonej kary pieniężnej. Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował powyższy przepis i dokonał jego prawidłowej wykładni.

Ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wdrażała postanowienia obecnie nieobowiązującej już dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub paliw odnawialnych (Dz. U. UE 2003.123. 42). Zgodnie z art. 3 tej dyrektywy na poszczególne państwa członkowskie został nałożony obowiązek dopilnowania, by minimalna proporcja biopaliw i innych paliw odnawialnych znalazła się na rynkach i w tym celu zostały zobowiązane do składania sprawozdań, o jakich mowa w art. 4 tej ustawy. Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U.U.E.L.2009.140.16) dane uzyskiwane od przedsiębiorców są niezbędne w celu wyliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii czy obliczania wpływu biopaliw na emisję gazów cieplarnianych. Każde państwo członkowskie jest zobowiązane do składania Komisji sprawozdań dotyczących postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych. Aby Polska mogła wykonać nałożone na nią obowiązki, producenci muszą składać sprawozdania w terminach ustalonych w ustawie. Nałożone w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych na przedsiębiorców obowiązki zostały obwarowane systemem kar pieniężnych mających na celu wyegzekwowanie m.in. terminowego składania sprawozdań. Nie można zatem uznać, aby przepisy te były sprzeczne z ww. dyrektywami, skoro służą realizacji celów wskazanych w tych dyrektywach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przepisy ww. ustawy nie budzą wątpliwości co do zgodności z prawem wspólnotowym.

W postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów przepisy k.p.a. nie mają zastosowania, stąd też Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć przepisów procesowych w postaci art. 9 k.p.a. Odnosząc natomiast ten zarzut do postępowania w przedmiocie udzielenia koncesji należy zwrócić uwagę na fakt, iż w decyzji o udzieleniu koncesji przedsiębiorca został poinformowany o obowiązku przekazywania Prezesowi URE sprawozdań, o których mowa w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Obowiązki te wynikają wprost z ustawy, a jeżeli powód miał wątpliwości w tym zakresie, mógł zwrócić się o dodatkowe informacje. Jako profesjonalista zobowiązany jest do należytej staranności wymaganej w stosunkach danego rodzaju przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 k.c.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.